

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobce: **I. A.**

zastoupen JUDr. Petrem Adámkem, advokátem

sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3

proti

žalovaná: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**

sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2015, č. j. MV-100238-5/SO-2015,

takto:

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se domáhá podanou žalobou přezkoumání rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví (dále jen „**Rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „**Ministerstvo vnitra**“ nebo „**Správní orgán I. stupně**“), ze dne 3. 6. 2015, č. j. OAM-373-14/ZR-2015 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

„Prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo zrušeno povolení žalobce k trvalému pobytu podle ust. § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., neboť cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, a současně byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Napadeným Rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí, a toto rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná ve svém rozhodnutí vylicila nejprve průběh řízení před Ministerstvem vnitra a dále se vyjádřila k odvolání žalobce. Žalovaná uvedla, že odvolání žalobce považuje za nedůvodné.
4. K první odvolací námitce žalobce spočívající v tom, že Ministerstvo vnitra si mělo vyžádat trestní spis a vyslechnout příbuzné žalobce a k opakovanosti narušení veřejného pořádku, žalovaná uvedla, že opakovaným narušením veřejného pořádku je takové jednání, za které je pachatel opakovaně samostatně odsouzen. Žalovaná podotkla, že žalobce opakovaně narušil veřejný pořádek, a to nejen porušením zákonných předpisů, ale také dalších pravidel ve smyslu výkladu pojmu veřejný pořádek, když byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.12.2014, sp. zn. 57T 3/2014 ze spáchání dvou trestných činů, z toho 1 byl trestný čin pokračující. Prvním trestným činem žalobce byla způsobena těžká újma na zdraví bývalé přítelkyně žalobce a druhé protiprávní jednání spočívalo v poškození cizí věci.
5. K námitce posuzování přiměřenosti dopadů Prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná konstatovala, že je pravdou, že žalobce má sice na území České republiky svou matku, nevlastní sourozence a další příbuzné, avšak je bezdětný, svobodný a neexistuje tedy žádná osoba, která by na něm byla finančně závislá. Rovněž na území České republiky nemá žalobce žádný majetek ani ekonomické vazby či účasti ve společnostech. Na území České republiky se svou matkou pobýval od roku 2003, tedy svou domovskou zemi opustil až ve 12 letech. Z čehož plyne, že musí znát ruský jazyk i tamní realie. Žalobce je dospělý jedinec, který je schopen se sám žít, bez ohledu, zda to bude na území České republiky či mimo ni. Z těchto důvodů žalovaná po přezkoumání Prvostupňového rozhodnutí dospěla k názoru, že zájem většinové společnosti na ochraně veřejného pořádku převáží nad zájmem jednotlivce tj. žalobce. Skutečnost, že má cizinec na území České republiky rodinné vazby, nemůže automaticky znamenat, že ať, udělá cokoli, nemůže být jeho povolení k trvalému pobytu zrušeno.
6. Žalovaná, proto odvolání žalobce zamítla a Prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

III. Žaloba

7. Žalobce předně uvedl k **prvnímu žalobnímu bodu** toliko, že trvá na tom, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tj. z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, byť je sice pravdou, že žalobce byl pravomocně podmíněně odsouzen se zkušební dobu 5 let Městským soudem v Praze, neboť závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Na druhou stranu, nebylo ve správním řízení shromážděno dostatek podkladů, pro vydání Prvostupňového rozhodnutí. Kdyby byl žalobce natolik pro společnost nebezpečný, uložil

by mu Městský soud v Praze v rámci trestního řízení trest vyhoštění, což se nestalo. Žalobce, tak vytýká Ministerstvu vnitra, že se neseznámilo s trestním spisem a neposuzovalo závažnost narušení veřejného pořádku v kontextu s celým skutkovým dějem popsáním v trestním spise.

8. V rámci **druhého žalobního bodu** namítá, že se Ministerstvo vnitra nezabývalo otázkou přiměřenosti Rozhodnutí do osobního života žalobce respektive jeho vazeb na osoby jemu blízké žijící v České republice a jeho integrace do českého prostředí. V té návaznosti se nezabýval otázkou, zda v zemi původu existují osoby jemu blízké, které by mu pomohly se na daném území asimilovat a tak přežít.
9. Ke **třetímu žalobnímu bodu** žalobce uvedl, že oba správní orgány též nepřemýšlely nad tím, zda žalobce bude schopen v jiné zemi splácet a jakým způsobem škodu poškozené tj. jeho bývalé přítelkyni přiznané jí trestním rozsudkem.

IV. Vyjádření žalované

10. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, jelikož žalobní námitky žalobce považuje žalovaná za nedůvodné. Žalované nepřísluší přezkoumávání trestních rozsudků podle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“). Žalobce neuvedl, jaké relevantní informace by měla žalovaná z trestního spisu zjistit. Žalovaná nesouhlasí s žalobcem, že dopad Rozhodnutí je nepřiměřený, přičemž odkázala na své Rozhodnutí, konkrétně na str. 4-6, kde se touto námitkou jako odvolací námitkou zcela vypořádala.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání Rozhodnutí.
12. V rámci nařízeného veřejného jednání oba účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v jejich písemných podáních.
13. Pro posouzení **prvního žalobního bodu** soud ze správního spisu zjistil, že Ministerstvu vnitra bylo dne 19. 1. 2015 doručeno z Ředitelství služby cizinecké policie podání obsahující zprávu o výsledku trestního stíhání žalobce. Z podání vyplynulo, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16.12.2014, č.j. 57 T 3/2014 pro trestní činy podle § 175 odst. 1,3 písm. a) trestního zákoníku a § 228 odst. 1 trestního zákoníku, a to k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 5 roků a byla mu uložena povinnost nahradit škodu poškozené ve výši 108 000,- Kč. Žalobce souhlasil s uloženým trestem a vzdal se práva na odvolání, proto rozsudek neobsahuje odůvodnění. Z rozsudku městského soudu vyplývá, že žalobce byl uznán vinným za dlouhodobé opakované psychické a fyzické týrání jeho bývalé přítelkyně, jímž jí způsobil těžkou újmu na zdraví. Dále pak se dopustil trestného činu poškození cizí věci. Před tímto odsouzením byl také trestně stíhán Obvodním soudem pro Prahu 5 pro trestný čin podle § 228 odst. 2 trestního zákoníku; trestní stíhání bylo usnesením ze dne 23.7.2014, sp. zn. 30T 109/2014 podmíněně zastaveno se zkušební dobou 1 roku.

14. Žalobce ve své žalobě nepopírá, že se protiprávního jednání dopouštěl, avšak má za to, že jeho jednání z hlediska veřejného zájmu nelze považovat za natolik závažné, aby musel vycestovat ze země na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra a žalované, když Městský soud v Praze mu trest vyhoštění v odsuzujícím rozsudku neuložil. Městský soud se s touto úvahou žalobce neztotožňuje. Žalobce se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání, které závažně narušovalo veřejný pořádek. Pojem veřejný pořádek podle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26.7.2011, č. j. 3 As 4/2010-151, je vždy třeba vykládat s přihlédnutím ke smyslu, účelu a okolnostem vzniku tohoto ustanovení.
15. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41, se uvádí, že *„Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod. Zároveň musí být při posuzování konkrétního případu dbáno na zachování přiměřenosti mezi intenzitou porušení normy a jeho následkem. Takovým následkem může být například zásah do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Posouzení intenzity narušení veřejného zájmu je tak neodmyslitelně spjata s posouzením, jakým způsobem bude vydávaným rozhodnutím zasazeno do soukromého a rodinného života cizince.“*
16. Je třeba poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, z něhož vyplývá, že minulá trestná činnost cizince může být rozhodující pro zrušení povolení k trvalému pobytu i v případě, kdy se již v době vydání rozhodnutí porušování veřejného pořádku nedopouští: *„Bylo-by naopak absurdní, aby v projednávaném případě posuzovaná závažná trestná činnost páchaná před samotným rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu byla ve vztahu k hodnocení chování cizince bez jakékoliv relevance. Je-li zkoumáno naplnění pojmu opakované narušení veřejného pořádku, nemusí být nijak významné, že se cizinec právě v době rozhodování správního orgánu dalšího narušení veřejného pořádku nedopouští.“*
17. Na základě výše uvedených východisek soud přistoupil k nyní projednávané věci. Žalobce se v rozmezí přibližně roku 2010 až 2011 dopustil tří trestných činů úmyslným jednáním, z nichž jeden skutek měl násilnou povahu vůči osobě blízké. V prvním případě žalobce poškodil cizí věc, trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno a byla mu stanovena zkušební doba. Žalobce však se však již v průběhu zkušební doby dopustil dalšího protiprávního jednání (poškození cizí věci). Dále jak bylo popsáno v období od jara 2010 do března 2011 v místě svého trvalého bydliště, v kanceláři společnosti AUTOSALON AMG a v sídle společnosti RONDEL CZECH opakovaně fyzicky i psychicky týral a vydíral svou bývalou přítelkyni. Fyzické ubližování podle odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16.12.2014, č.j. 57 T 3/2014, spočívalo ve fyzickém a psychickém násilí s výhrůžkami zabití, jimiž byla poškozené způsobena těžká újma na zdraví projevující se v psychické poruše. Fyzický a psychický útok na jiného člověka představuje nepochybně natolik závažné narušení veřejného pořádku, které již samo o sobě by postačovalo k naplnění podmínky ust. § 87l a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, navíc žalobce se protiprávního jednání dopouštěl opakovaně, přičemž závažnost protiprávního jednání se stupňovala. Není tedy vyloučeno, že svou agresi žalobce bude stupňovat. Z uvedených důvodů je oprávněn závěr správních orgánů, že žalobce představuje vážné nebezpečí pro veřejný pořádek.
18. Nelze souhlasit ani s názorem žalobce, že Ministerstvo vnitra bylo povinno zkoumat konsekvence, které přecházely jeho protiprávnímu jednání, respektive, že si mělo vyžádat

trestní spis od Městského soudu v Praze a v této souvislosti poměřovat skutkový průběh jeho trestné činnosti s ohledem na možné narušení veřejného pořádku. Žalovaná ani Ministerstvo vnitra neplní úlohu odvolacího soudu. Správním orgánům nepřísluší posuzování průběhu trestního řízení ani přezkoumávání konečného rozhodnutí, tato činnost je správním orgánům v § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád dokonce výslovně zapovězena. Podstatnou okolností pro zrušení povolení o uděleném pobytu podle § 871 a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je existence závažného narušení veřejného pořádku, tato skutečnost byla potvrzena odsuzujícím pravomocným rozsudkem. Žalobce páchal trestné činy opakovaně a s rostoucí závažností po dobu jednoho roku a tento poznatek svědčí o aktuálnosti hrozby, kterou žalobce představuje pro veřejný pořádek. Soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců, proto městský soud považuje první žalobní bod za nedůvodný.

19. Soud k **druhému žalobnímu bodu**, uvádí, přestože zrušení povolení k trvalému pobytu představuje citelný zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nejde o zásah nepřiměřený. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců je namístě hodnotit zejména „závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem“.
20. V rozsudku ze dne 19.10.2016, č. j. 2 Azs 147/2016, Nejvyšší správní soud uvedl, že „se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený (...). Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a to o více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“
21. Žalobce sice uvedl, že se správní orgány otázkou možného zásahu do jeho osobních, rodinných poměrů a stupněm integrace do českého prostředí nezabývaly a nezvažovaly schopnost asimilace na území země původu tj. Ruska, když žalobce, podle svého tvrzení neovládá ruský jazyk ani zde nemá žádné příbuzenské vazby, neboť je národnosti korejské.
22. Z obou rozhodnutí Prvostupňového i z napadeného Rozhodnutí vyplývá, že správní orgány dopad rozhodnutí na žalobcův soukromý, rodinný život i jeho schopnost se sám živit na území „cizího“ státu (Ruska), posuzovaly. Žalobce navíc neuvedl ani žádné konkrétní okolnosti, které měly být zjišťovány nad rámec skutkového stavu, který vzaly správní orgány za prokázaný. Správní orgány nezpochybnil, že má žalobce na území České republiky rodinné příslušníky, avšak dospěly k závěru, že zásah do těchto rodinných vazeb je za daných okolností přiměřený. Mezi žalobcem a žalovaným tedy nepanuje spor skutkový, ale spor o právní posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, který by však dalším dokazováním nemohl být odstraněn.

23. Žalobce na území České republiky nemá nezletilé ani jiné děti a nemá zde ani manželku; má zde matku, nevlastní sourozence a vzdálenější příbuzenstvo. Tyto rodinné vazby sice mohou být odcestováním žalobce s České republiky vážně narušeny, avšak tento důsledek je vyvážen zájmem na tom, aby žalobce jakožto pachatel vážné trestné činnosti na území České republiky nepobýval. Soud se ztotožňuje se správními orgány, že o matku žalobce se mohou postarat další sourozenci žalobce, matka žalobce na něm není finančně závislá. Žalobce též může svou matku finančně podporovat ze své vlasti. Zároveň vztah žalobce k Ruské Federaci není natolik vzdálený, aby tam nebyl schopen žít a obstarat si živobytí. Žalobce totiž dětství tj., do svých 12 let strávil v Rusku, tedy zajisté musel navštěvovat tamní základní školu, ovládá tedy ruský jazyk, zná ruské reálie, a tedy je schopen se do tamní společnosti opětovně začlenit. Nadto jak sám uvedl, jeho rodným jazykem je korejština, kterou ho jeho matka také učila, takže případně se může navrátit i do své rodné krajiny na území Korejské republiky. Lze tedy shrnout, že žalobce bude moci v Rusku žít důstojným životem, když jako dospělý jedinec je schopen se sám živit a zároveň nemá v České republice takové rodinné vazby, které by jeho pobyt zde bezpodmínečně vyžadovaly.
24. Soud nepovažuje s ohledem na shora uvedené ani druhý žalobní bod za důvodný.
25. V rámci **třetího žalobního bodu** žalobce namítal, že správní orgány při rozhodování nezvažovaly jeho možnosti splácet dluhy vůči poškozené z trestního řízení. Soud považuje takovou argumentaci za nepřijatelnou. Žalobce je dospělou osobou, která má vzdělání i schopnost si obstarat finanční prostředky nejen pro sebe, ale též na splácení svých dluhů vůči poškozené, ať už bude pobývat na území Ruské Federace nebo Korejské republiky, přičemž jednotlivé splátky může hradit bezhotovostně na její bankovní účet.
26. Městský soud po posouzení třetího žalobního bodu dospěl k tomu, že ani tento žalobní bod není důvodný.

VI. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen za trestnou činnost páchanou vůči bezbranné osobě a za poškozování cizího majetku, jak vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, sp. zn. 57 T 3/2014, je na místě ve veřejném zájmu společnosti, aby takovému člověku nebylo umožněno pobývat na území České republiky. Městský soud v Praze po projednání podané žaloby a na základě výše uvedeného odůvodnění neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného Rozhodnutí ani Prvostupňového rozhodnutí a nezjistil, že by žalobou napadené Rozhodnutí a rovněž tak Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Soud, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, takže právo na náhradu nákladů nemá. Žalovaná sice v řízení úspěšná byla, avšak žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti jí nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. července 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu